

ἀτόμων εὐπορούντων) Ρόδ. Πήγαινε σὲ γούνα, νὰ βάλης ἀμπά (ὁ συναναστρεφόμενος καλύτερον αὐτοῦ πάντοτε ὠφελεῖται) Θάσ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή. καὶ ἀλλαχ. Κάτσε μὲ γούνα νὰ βάλης καπότο (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἰος. Ἄιντε μ' ἄθροιστο πού 'χει γούνα, νὰ φορένης κοντογούνα, (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πελοπ. (Μεσσην). Πολλοὶ θέλουν νὰ καπλατίσουν γούνες, μόνε οἱ φλόκοι τσοῦ βοδίζουν (ἐπὶ ὀκνηρῶν) Ἐπτάν. Ὁ σκύλλος ἐπούλησε τὴ γούνα του (ἐπὶ μὴ προνοητικῶν) Μῆλ. Ἐπῆρεν τὴν γούν-ναν μου, μὰ μὴδ' ἐκεῖνος δὲν ἤβρασε (ἐπὶ ἐκμεταλλευθέντων τινὰ ἄνευ ἀποτελέσματος) Ἀμοργ. Ἄ δὲν ἐδόδιζε δὲ μαλλί, ἤθελε νὰ ράβγουν ὅλοι οὐνες (κάθε ἐργασία λόγῳ τῶν δυσκολιῶν τῆς ἀπαιτεῖ τὸν εἰδικόν) Νάξ. (Ἀπόρρανθ.) || Γνωμ. Πόση γνώση κρύβει ἡ κάππα, πόσες τρελλές κρύβει ἡ γούνα (πολλοὶ πτωχοὶ εἶναι νοσημονέστεροι τῶν πλουσίων) Ἀθῆν. Τὸ Μάη μὲ γούνα καὶ τὸν Αὐγουστο μὲ κάππα (ἐπὶ παραδόξων καὶ ἀκρίβων πραγμάτων) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.² 390, 31. Αὐγουστός ἐπλάκωσε, τὴ γούνα σου βάλωσε Πάρ. (Λεῦκ.) || Λίνιγμ.

Τρώγει τρώγει τὸ μαλλί, | γούνα ντύνεται καλὴ
(ὁ σκόρος) Πελοπ. (Ἄρν. Ζελίν.) || Ἄσμ.

Ἄ βρέχη, βάλε τσόχια, κι ἀνὲ χιονίζῃ, γούνες,
κι ἂν εἶναι βγιά καὶ ξεστεριά, βάλε τὰ βελονδένια
(βγιά = εὐδία ἡμέρα) Δ. Κρήτ.

Τὸ γαούριν τοῦ Σωτήρη | ψόφησε 'ς τὸ Ἀκρωτήρι
κ' ἡ πετσιὰ του κάμνει βούν-να καὶ τὰ δόντια του τουντούνια
(τουντούνια = κρότους ὑποκώφους) Κύπρ.

Φορεῖ καὶ γούνα 'ς τὸ λαιμὸ τοῦ τράγον τὸ τομάρι
Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἄιντε καὶ σύ, χρυσέ μου πεθερέ,
καὶ κρέμασε τὴν γούνα σου,
τὴν ἀσημομπαστούνα σου

(μοιρολ.) Πελοπ. (Κουτήφαρ.)

Τὸ δικόμ μου τὸ παιδί
γούν-ναθ θέλει νὰ θορῇ
καὶ μαθήλιλ λαχουρὶ

(θορῇ = φορῇ βαυκάλ.) Σύμ. Συνών. γοῦναρικό.

4) Ἀχειρίδωτος μανδύας ἐκ κατειργασμένου δέρματος προβάτου ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἐρραμμένα διάφορα ἐγχρώμα κορδόνια Θράκ. (Σουφλ.) 5) Βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης κατερχόμενος μέχρι τῆς μέσης τοῦ σώματος Σκυρ. 6) Ποδη-ρες γυναικεῖον ἐπανωφόριον ἐκ βελούδου κεντημένον μὲ νήματα χρυσοῦ, ἀνοικτὸν ἐμπροσθεν καὶ ἄνευ κομβίων Μεγίστ. 6) Γυναικεῖον φόρεμα χρώματος ἐρυθροῦ Σύμ. β) Ἐαρινὸν γυναικεῖον φόρεμα Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.): Σήμιρα καλὴ μέρα θὰ φουρέσου τ' γούνα. 7) Γάντι ὀρθογωνίου σχήματος ἐκ δέρματος προβάτου, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν χρῆσιν δι' ἀσβέστου Μακεδ. (Σιάτ.) 8) Μεταφ., τὸ δυσκόλως κατεργαζόμενον ἔριον Μακεδ. (Νάουσ.): Δὲ παραδουλεύει εὐκολα, εἶμι γούνα τοῦ μαλλί. 9) Μεταφ., τρόπος παρασκευῆς ἰχθύος κατὰ τὸν ὅποιον ἀνοίγεται οὗτος εἰς τὸ μέσον κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀποξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐπιπάσσεται μὲ ρίγανη διὰ νὰ καταστῇ βρώσιμος Θεσσ. (Τρίκερ.) Προπ. (Κούταλ. Μαρμαρ.): Καὶ τηγανισμένα τὰ τρώαμε τὰ ψάρια καὶ γούνες Μαρμαρ. Τὶς σμέρnis φκειάν' ν γούνα Τρίκερ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούνας Μακεδ. (Θεσσαλον. Σέρρ.) Πελοπ. (Κυπαρισσ. Λαγκαδ.) καὶ ὡς τοπων. Γούνα Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπ. (Λαγκαδ.)

γουνάδικο τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γοῦναδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ.

γοῦναδῆς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικό.

Κατάστημα ὅπου κατασκευάζονται ἢ πωλοῦνται γούνες ἐνθ' ἂν. Συνών. γοῦναράδικο.

γουνάκι τό, Ἀθῆν. Ψαρ. γουνάτσι Ἀνδρ. γουνάττι Μέγαρ. γ'νάκι Σκιάθ. — Α. Παπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ., 102.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς ὑποκοριστ. καταλ. -άκι.

1) Ἡ μικρὰ γούνα Ἀνδρ. Μέγαρ. Σκιάθ. Ψαρ. — Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἂν.: Ἡ θειά, τὸ Μαλαμώ, ἀφοῦ ἠλλαξε τὴ φ'στάνα τῆς τὴν βρεγμένην κ' ἐφόρεσεν ἄλλην στεγνὴν καὶ τὸ γ'νάκι τῆς τὸ καλὸ Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἂν. || Παροιμ. Ἄ δὲ βρῆς γούνα, πᾶρε γουνάττι τῶαί φεύγα (περὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι, ἐπιδιδόνοντες τὸ ὅλον καὶ μὴ ἐπιτυχάνοντες αὐτό, πρέπει νὰ ἀρκοῦνται εἰς ὅ, τι ἐπιτύχουν) Μέγαρ. Συνών. γοῦνίτσα 1.2) Στενὴ λωρὶς γούνας προσραπτομένη εἰς τὸν γῦρον τῆς γυναικεῖας φούστας, εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν ἢ εἰς τὰς ἐμβάδας Ἀθῆν. Συνών. γοῦνίτσα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουνάκης Κρήτ. (Ρέθυμν. Χαν.)

γουναράδικο τό, κοιν. γουναράδ'κου κοιν. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γοῦναράδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ. γοῦναράδῆς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικό.

1) Γοῦναράδικο, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Ὁ πατέρας του ἔχει γουναράδικο κοιν. || Παροιμ. Τί θέλει ἡ ἀλεπού 'ς τὰ γουναράδικα; (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυομένων εἰς ὑποθέσεις, αἵτινες δύνανται νὰ ἔχουν δυσάρεστα δι' αὐτοὺς ἀποτελέσματα) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 300, 215. Συνών. παροιμ.: Τὶ γυρεῖ εἰ ἡ ἀλεπού 'ς τὸ παζάρι; 2) Τὸ ἀνῆκον εἰς γουναρᾶν Μακεδ. (Καστορ.): Ἄσμ.

Μαχαίρια γουναράδικα δουλεύουν 'ς τὸ τεζγιάκι
(τεζγιάκι = ἡ τράπεζα τοῦ τεχνίτου).

γουναράς ὁ, κοιν. γ'ναράς κοιν. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αράς. Ὁ τύπ. καὶ παρὰ Ε. Legrand, Bibl. Hell. XVIII, 2, σ. 264 «πῆγαν καὶ οἱ γουναράδες | μὲ κηροῦς καὶ μὲ λαμπάδες» (τοῦ ἔτους 1687).

Ὁ κατασκευάζων ἢ ὁ πωλὼν γούνας κοιν.: Ὁ πατέρας τῆς ἦταν γουναράς κοιν. || Γνωμ. Γουναράδες βρωμεροὶ καὶ 'ς τὴ τζέπη ὅλο φλουρὶ (τὸ ἐπάγγελμα τῶν γουναράδων, ἂν καὶ εἶναι εὐτελές καὶ ἀηδὲς λόγῳ τῆς δυσσομίας τοῦ ἐμπορεύματος, εἶναι ὅμως ἐπικερδές) Ἡπ. Συνών. γοῦναρης, γοῦναριτῆς, γοῦναδῆς, γοῦνατῆς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Θάσ. Θεσσ. (Ἐλασσ. Λάρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καβάλλ. Κοζ. Πτολεμ. Φλόρ.) Στερελλ. (Μαρκόπ.)

γούναρης ὁ, γουνάρης Λεξ. Βάιγ. γουν-νάρης Κύπρ. γούναρης Ἀνδρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπ. (Μεσσην.) — Λεξ. Πόππλετ. Λάουνδ. Βυζ. Βλαστ. 350 Πρω. Δημητρ. γούν-ναρης Κύπρ. γούναρ'ς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Μελέν. Νάουσ. Σισάν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) βούν-ναρης Κύπρ. Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γοῦναρη, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Λατίν. *gunnarus*. Ὁ τύπ. γοῦναρη,ς παρὰ Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις, στ. 522 (ἐκδ. Wagner, σ. 97) «κ' ἡ χήρα Μαρτζαμούδαινα τοῦ Ἀντώνη τοῦ γουνάρη | ἐμπῆκεν καὶ τριπῆδησε σὰν ἓνα παλληκάριν» καὶ παρὰ Μαχαιρᾶ (ἐκδ. R. Dawkins) 1, 634 «ἐπέθανεν ἓνας παιδίος Φλαμίγκος γουνάρης». Ἡ λ. καὶ ἐξ ἐνθυμήσεως τοῦ 1735 «Τὸ αὐτὸ ἔτος

ἀναψεν εἰς τὰ Ἰωάννινα θανατικὸν φοβερὸν... εἰσῆχθη δὲ ὁ μολυσμὸς ἀπὸ ἑνα γουνάρην Ζαμάραν ὀνομαζόμενον...» I. Bekker, *Historia politica et patriarchica Constantinopoleos. Epirotica*, σ. 259. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἄνδρ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Μελέν. Νάουσ. Σισάν.) Πελοπν. (Μεσσην.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Λάουνδ. Βυζ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ. : Παροιμ. Ἄλλα λοάρκιαζεν ἡ ἀλεποῦ κι ἄλλα κάμνει ὁ βούν-ναρης (ἐπὶ γεγονότων ἐχόντων ἐκβασιν ἀντίθετον πρὸς τὰς προσδοκίας μας) Κύπρ. Συνών. παροιμ. Ἄλλα λογαρεῖς ὁ γάιδαρος κι ἄλλα ὁ γαιδοῦρο λάτης. Συνών. γοῦνα ρᾶς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούναρης Ἀθῆν. Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Ψαχν. κ.ά.) Ζάκ. Ἡπ. (Δελβινάκ. Ἰωάνν.) Κάλυμν. Κέρκ. Κύθν. Θεσσ. (Τρίκκ. Φάρσαλ. κ.ά.) Μακεδ. (Κιλκ. κ.ά.) Λέσβ. (Μυτιλήν.) Νάξ. Πελοπν. Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ. (Λιδορίκ. Στυλ.) Σῦρ. Χίος Ἰδρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. Γούναρης Ἡπ. (Ἰωάνν.) Ἰθάκ. Κέρκ. (Σινχροῦδ.) Πελοπν. (Λαγκάδ. Καλάβρυτ. Σκυφιάν.) Στερελλ. (Γαλαξ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Βούν-ναρης Κύπρ.

γουνάρι τό, ἴος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ι.

Ἡ ἐντριχος κατειργασμένη δορά ζώου χρησιμοποιουμένη ὡς ἐπώμιον. Συνών. γοῦνα 2.

γουναρικὴ ἡ, Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 350 Πρω. Δημητρ. γουναρ'κή Μακεδ. (Καστορ.)

Θηλ. τοῦ ἄμαρτ. ἐπιθ. γοῦνα ρικὸς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα ρᾶς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι κ ὸς.

Ἡ τέχνη τῆς συρραφῆς ἀποκομμάτων γούνας διὰ τὴν κατασκευὴν ἐξ αὐτῶν ἐπενδύτου, γοῦνα ρικὸ ὅ, ἐνθ' ἄν.

γουναρικό τό, κοιν. γουναρ'κό κοιν. βορ. ἰδιωμ. γουνερικό Ζάκ.

Οὐδ. τοῦ ἄμαρτ. ἐπιθ. γοῦνα ρικὸς.

1) Δέρμα ζώου κατάλληλον διὰ τὴν κατασκευὴν γούνας κοιν. 2) Γοῦνα 2, τὸ ὅπ. βλ., Ζάκ. 3) Γοῦνα 3, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Πουλᾶει - ἐμπορεύεται γουναρικὰ κοιν. Στοῖβες ἀπάτητες τὰ γουναρικὰ Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 216. Τὰ γουναρικὰ ἐπλάσθησαν ὠρισμένως διὰ τὰς γυναικάς Π. Νιρβάν., Γύρω ἀπὸ τὸν ἔρωτ., 128. 4) Μετων., ἡ τάξις τῶν πλουσίων ἀνθρώπων Λαογρ. 1 (1909), 673 : Ἐ ἀδελφοὶ Χριστιανοί, νὰ εἴμαστε συγκεντρωμένοι, ὅχι, ὅχι ποὺ μᾶς ὀνομάζουν οἱ ἄρχοντες καὶ τὸ γουναρικό κλέφτες, νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς ζωντανούς (ἐκ παραδόσ.)

γουναριτζῆς ὁ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα ρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - τ ζ ῆς.

Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουναρωσύνη ἡ, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. σ. 350.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα ρᾶς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ω σ ὦ ν η. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ἡ τέχνη τῆς γουνοποιίας.

γουνᾶς ὁ, Ἀθῆν. — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶς. Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουνᾶς καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Ζάκ. Πειρ.

γουνατζῆς ὁ, ἄμαρτ. γουνατζῆς Πόντ. (Νικόπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - τ ζ ῆς. Γοῦνα ρᾶς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουνᾶτος ἐπιθ. Κῶς (Πυλ.) Πελοπν. (Καρδαμ.) Χίος — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γουνᾶτους Ἀθῆν. (Πλάκ.) Μακεδ. (Νάουσ.) γ'νᾶτους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ος.

1) Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ γούναν Ἀθῆν. (Πλάκ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Γουνᾶτο πανωφόρι Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ φορὼν γούναν καὶ μετων. ὁ πλούσιος Κῶς (Πυλ.) Λέσβ. Πελοπν. (Καρδαμ.) Χίος : || Γνωμ. Τ' αἰ-Νικόλα ἐρκεται τὰ διόνια φορτωμένος | δαιρέτα μου τοὺς γουνᾶτους, τοὺς καρσάτους | καὶ τοὺς ἀξυπόλυτους διπλο-δαιρέτα μού τους (καρσάτους=τοὺς φοροῦντας κ ᾶ λ τ σ ες) Πυλ. || Αἰνίγμ.

Τοὺς γουνᾶτους προσκυνᾷ τους,
τοὺς καπάτους χαιρετᾷ τους,
μὰ τοὺς μονοβραχάτους
τσάργα μπαίνει, τσάργα βγαίνει
(ὁ ψυχρὸς βορρᾶς, ὁ χειμὼν) Χίος.

Τοὺς ρασάτους χαιρετᾷ τους
τοὺς γουνᾶτους προσκυνᾷ τους
καὶ τοὺς λινομεταξάτους
ἔχει δράβαλα μὲ δαύτους
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Καρδαμ.

γουνέλα ἡ, Βιθυν. Ζάκ. Κορσ. Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. γουνέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.) γουν-νέλ-λα Κάρπ. Κάσ. Νίσυρ. Σύμ. γ'νέλα Θράκ. Μακεδ. (Δρυμ.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. Σκυρ. Στερελλ. (Εὐρυταν. Μεσολόγγ. Περίστ.) βουν-νέλ-λα Κάρπ. ὀυν-νέλ-λα Κάρπ.

Τὸ Ὑστεροβυζαντ. οὐσ. γοῦνέλα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gonella* = φόρεμα ἀνδρικὸν ἢ γυναικεῖον. Βλ. Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις, στ. 516 (ἐκδ. Wagner, σ. 97) «Ἐκεῖ ἡ καλὴ Χανιώτισσα φορεῖ γουνέλλα μαύρη» καὶ Θανατ. Ρόδ., στ. 128 (ἐκδ. Wagner, σ. 36) «καὶ ἀπάνω εἰς τὰ τρα-χῆλια των εἰς τὰ τουρνέματά των | χρυσᾶ νὰ ἔχουν γουρζε-ριὰ μέχρι καὶ τὰ βυζιά των | καὶ ἀπέξω οἱ γουνέλλες των ἔτερα νὰ ἔχουν πάλιν | νὰ λάμπουν, ν' ἀκτινοβολοῦν τὰ εὐ-μορφὰ των κάλλη». Ἡ λ. εἰς Σομ. καὶ εἰς προικοσύμφω-νον τοῦ 1776 ἐκ Καρπ.: «Δίω τοῦ υἱοῦ μου γουνέλλες, τζο-χίτικες τρεῖς» (δίω=δίδω).

1) Ἐπενδύτης ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος Ζάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Κάσ. Μακεδ. (Δρυμ.) Σάμ. : Ἄσμ.

Ἐνα γέρον ἐπάντρεγα | μὲ μὴν ὁμορφη κοπέλ-λα
ἄλ-λει ὁ ἔρος τὴ βουν-νέλ-λα | καὶ χαμοεῶ ἡ κο-πέλ-λα

(ἄλ-λει = βάλλει, ἔρος=γέρος) Κάρπ. Κάσ. 2) Βραχὺς ἐπενδύτης μέχρι τῶν γονάτων Κάρπ. Κρήτ. Νίσυρ. Σάμ.: Φο-ρεῖ μὰ κότζ'ν γ'νέλα Σάμ. Συνών. κο ν τ ο γ ο ὦ ν ι, με ν τ ε ν ῆς. 3) Βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης τῶν γυναικῶν μετὰ περιεραμμένης λωρίδος ἐκ γούνας Σκυρ. 4) Βραχὺς ἐπενδύτης μέχρι τῆς ὀσφύος Βιθυν. Προπ. (Κύζ.) 5) Ἀχει-ρίδωτος ἐπενδύτης Λεξ. Αἰν. 6) Ἀνδρικός ἐπενδύτης κλείων ἐμπροσθεν χιαστί ἢ σταυροειδῶς Θράκ. Συνών. σ τ α ν ρ ω τ ῆ. 7) Ἀχειρίδωτον μάλλινον περιχόρμιον, εἶδος γιλέ-κου Στερελλ. (Εὐρυταν. Μεσολόγγ. Περίστ.) 8) Γυναικεῖον

